

Koks neapsakomas malonumas, galvojo Bela, ruošti kambarius naujiems svečiams. Pasitarusi su Sesiliu, nusprendė ponią ir panelę Dramond-Vord apgyvendinti Epsomo apartamentuose. Iš čia gerai matyti jūra, pagrindinis kambarys šviesus ir erdvus, tvirtos raudonmedžio lovos ir švelnių spalvų, ramiai nuteikian-tys sienų apmušalai.

Per ryškūs raštai – nedovanotina klaida. Žmogus gali susigundyti, sustoti ir užsižiūrėti, bandyti sekti akimis raštus, įžvelgti painius linijų vingius ir formas. Bet kartais gyvenime, kaip ir puošyboje, pasikartojančių raštų geriau nematyti.

Kad ir kaip ten būtų, Bela neturėjo laiko stoviniuoti. Darbų iki kaklo.

Perėjusi kambarį sustojo prie Frančesko ir Bilio, jie bandė apversti čiužinį.

– Tu stiprus vaikinai, – pasakė ji Biliui, šis buvo visas išraudęs ir vos gaudė orą. – Nagi, pamėginkit dar kartą.

– Jis velniškai sunkus, poniai Einsvort.

– Iš arklio ašutų, – paaiškino Bela. – Dėl to ant jo taip minkšta miegoti.

– Bet jame yra ir metalo. Aš gi jaučiu.

– Ten spyruoklės, Bili.

Bilis pakraipė galvą, o tuo tarpu į kambarį atskubėjo Paola su glėbiu šiugždančių, ką tik išlygintų paklodžių. Patalynė atkeliavo iš Londono – iš ne bet kur, o iš parduotuvės „Heal“ Totnamo Rūmų kelio gatvėje. Teisybė, anglų parduotuvė Bordigeroje irgi parduoda patalynę šalia tokių garsių produktų kaip džinas „Gordon's“ ir sausainiai „Huntley & Palmer“. Ten mielai apsipirkinėja dauguma iš Anglijos emigravusių šeimų.

Bet „Portofino“ viešbučiui reikia tik paties geriausio.

O tai reiškia – minkšta medvilnė, suausta iš storų gijų. Tokios paklodės, traukiamos nuo skalbinių virvės, tyliai šiugžda.

Apvertęs čiužinį Bilis nucimpino į virtuvę padėti mamai. Paola stojo kloti lovos, o Frančeskas pernešė vazą ryškiai violetinių vilkdalgių ant kavos staliuko.

Bela mėgo pati išdėlioti vonios ir tualetų reikmenis. „Portofino“ viešbutyje prabangesni kambariai turėjo atskiras vonias ir tualetus. Bela kartu su Sesiliu nemažai investavo į naujausias karšto vandens technologijas. Šiais laikais žmonės tikisi patogiai išsimaudyti vonioje – be šurmuliuojančių aplink tarnų, mėtančių malkas į krosnį. Senoji vandens šildymo sistema, reikia pripažinti, buvo pavojinga. Visi buvo girdėję apie išsiveržusį geizerį Braunų pilyje. Kažkoks nevykėlis anglų turistai netinkamu laiku užsuko vandenį ir – bac! – net ir po trijų mėnesių pilis vis dar remontuojama.

Žengdama poliruotomis mozaikos plytelėmis Bela padėjo švarų baltą rankšluostį šalia rankų praustuvo ir kvepiančią žvakę ant lentynėlės prie vonios su masyviomis liūto letenomis. Anksčiau sveciai, čia gyvenę balandį, – neapsakomai priekabi senyvo amžiaus pora iš Gildfordo, – skundėsi nemaloniu kvapu. Belai nepavyko aptikti nieko netinkamo. Bet ji nenorėjo rizikuoti su ponija ir panele Dramond-Vord.

Jai išėjus iš vonios kambario, Paola jau buvo paklojusi lovą ir stovėjo prie jos, laukdama Belos įvertinimo. Paola – karo našlė iš kaimo. Didelių tamsių akių ir garbanotų, juodų kaip varno sparnas plaukų, surištų ant pakaušio ir vilnijančių ant kaklo ir pečių. Patraukli ir lygiai tiek pat patikima. Tačiau pastaruoju metu Bela pastebėjo ją truputį pasikeitus. Kažkoks naujas atsargumas, atmieštas pirmykščiu dviprasmiškumu. Sunku nuskaidyti, bet jeigu Paola būtų vyras, Bela pavadintų ją pasipūtusiu povu.

Lovatiesę reikėjo tik truputėlį patiesinti. Žingtelėjusi atgal Bela linktelėjo, palankiai įvertindama tarnaitės darbą.

– *Eccellente**, – pagyrė šypsodamasi. Paola irgi jai šyptelėjo, nusukdama akis nuo skvarbaus darbdavės žvilgsnio.

Ko aš čia karščiuojuos? – klausė savęs Bela. Ko nerimstu?

Racionalus protas sufleravo – atsakymas akivaizdus. Šią vasarą daug kas bus pastatyta ant kortos. Ne tik viešbučio reputacija, bet ir Lusijano ateitis; taip pat – tenka pripažinti, ir tai ją smarkiai liūdino, bet nieko nepadarysi, – ir jos santuoka su Sesi-liu. Kartais atrodydavo, kad ji kabo ant ploniausio siūlo. Gerai, kad bent jau pasisėkė su personalu.

Virėja Betė su savo sūnumi Biliu anksčiau dirbo pas Belą Londone ir Jorkšyre. Jie tarsi šeima ir Bela pasitikėjo jais be išlygų, bet, reikia pripažinti, jie vis dar sunkiai pratinosi prie šito naujo, jiems svetimo pasaulio. Bela dėjo dideles viltis į Betės rekomenduotą Konstanciją, naująją Lotės auklę.

Paola, priešingai, taip ir liko neperkastas riešutėlis. Paolos draugijoje praleidusi valandą Bela jau nebežinojo, ar bent kiek supranta italus. Bet norėjo, labai norėjo juos suprasti.

* Puiku (it.).

Bela jau nuo mažų dienų žavėjosi Italija. Mokyklos bendrabučio kambaryje ant sienos prie lovos buvo pasikabinusi garsių Italijos dailininkų reprodukcijų ir labai supyko, kai bendrabutyje tvarką prižiūrinčios vienuolės liepė nukabinti Botičelio „Veneros gimimą“, nes tai, anot jų, nepadoru. Belai Italija simbolizavo tiesą, grožį ir gėrį. Tai buvo tarsi švyturys, nuo kalvos iškyšulyje spinduliuojantis tyrą Viduržemio jūros šviesą, lyg aštriais peilio ašmenimis raižantis niūrų, drėgną ir ūkanotą Londoną.

Sesiliui Italija irgi patiko. Bent jau taip jis sakė. Tačiau medaus mėnesį praleisti Portofine buvo Belos užgaida.

Prisiminusi tas nerūpestingas dienas Bela atsiduso. Baisu pagalvoti, kad per medaus mėnesį pradėta dukra dabar jau našlė, o sūnus – sužalotas karo veteranas, paties žiauriausio karo, kokio niekas nepamena. Baisu ir tai, kad dabar 1926-ieji ir jai keturiasdešimt aštuoneri.

Metai pralėkė lyg juodas šešėlis.

Žinoma, būta ir kitos netekties. Bet ji tą mintį nustūmė į tolimiausius atminties užkaborius. Jei dabar galėtų atsukti laiką atgal, neabejotinai pasielgtų kitaip.

Deja, sunkiausia dabar susitaikyti su faktu, – o tai tikrai faktas, – kad ji su Sesiliu kažkada buvo jauni ir įsimylėję; leido šiltas ir ramias naktis spoksodami į raibuliuojančią jūrą Paradžio įlankoje, o saulei tekant virš kalnų viršūnių maudėsi joje nuogi.

Per pirmąjį apsilankymą Portofine jie daug bučiavosi, vaikštinėdami tyliomis, mėnesienos nušviestomis miestelio gatvelėmis, ir mėgavosi naujais skoniais bei potyriais – sūriu, kietoku vytintu itališku kumpiu ir šviežiomis, burnoje tiesiog tirpstančiomis figomis.

Kol Sesilis žaidė tenisą, Bela pati sau viena vaikščiojo senais, mulų pramintais takais į kaimelius kalnuose ir alyvmedžių giraites. Žvalgėsi pro užrakintus vartus į žmonių sodus, mirgančius nuo gėlių žiedų gausos, ir spėliojo, kas ten gyvena, – ar ji galėtų taip gyventi? Miestelio aikštėje stebėjo nėrinių pynėjų darbą, paskui ilsėjosi ant šiltų akmenų ir mėgavosi saulės spinduliais žiūrėdama, kaip per basas kojas laigo driežai.

Aišku, tada laikai buvo kiti – viena vaikštinėjanti moteris sulaukdavo keistų žvilgsnių ir nemalonių caksėjimų liežuviu. Bet Belos tai nepalaužė. Kodėl turėtų? Ji buvo naujojo pasaulio moteris, viena iš tų, apie kurias skaitė romanuose, nes ten išvelgė naujo pasaulio realybę.

Vieną dieną jos dėmesį patraukė aukštai kalnuose virš uosto stūksanti Šv. Martino bažnyčia dryžuotu fasadu. Užėjusi į ją pamatė tik vieną seną moterį, galvą apsigobusią juoda nerta skara. Kvėpdama į save smilkalus, pamirkė pirštus į švęstą vandenį ir persižegnojo, – Bela nebuvo katalikė, bet jautė, kad taip reikia, – ir pasijuto lyg čia priklausytų ir dalyvautų apeigose; tas jausmas truputį trikdė, nusprendė jį kol kas nuginti į šalį – pasinaudos vėliau.

Gyvenime daug kas priklauso nuo ritualų ir apeigų, ypač dabar, kai tenka vadovauti viešbučiui, būti ir jo valdytoja, ir tiekėja. Tik kvailys galėtų jos triūsą pavadinti atostogomis. Tačiau šioje veikloje buvo ir religinė prasmė. Ir Belai tas sekėsi – ji tą žinojo. Todėl ankstesnis Sesilio skepticizmas ją tik dar labiau skaudino.

– Atidaryti viešbutį? Portofine? – Jie sėdėjo savo aukšto siauro namo svetainėje Kensingtone. Sesilis šliūkštelėjo į taurę brandinto škotiško viskio. – Kokio velnio mums tas viešbutis?

Jis puikiai mokėjo sugadinti jai nuotaiką. Bet tąkart ji ryžosi nepasiduoti.

– Tai būtų puikus nuotykis, – linksmi tarė ji. – Nauja pradžia. Galėtume pamiršti karą ir visus žiaurumus, kuriuos jis atnešė mūsų šeimai.

– Išlaikyti viešbutį – juodas darbas. Įsivaizduok, su kokiomis nesąmonėmis tau teks susidurti. Ieškoti terasai tinkamų kėdžių. Rengti išvykas į muziejus. Visa tai taip...

– Vidutiniokiška? Kaimietiška?

– Na, taip. Ką jau kalbėti, kad tai... – Sesilis susiraukė ieškodamas tinkamo žodžio, – per daug proziška. Kitiems gal ir nieko, bet jums, šiauriečiams, proziškumas nebūdingas. Dėl šios priežasties aš tave ir vedžiau. Tiksliau, dėl vienos iš jų. – Įsitaisė savo mėgstamame fotelyje ir atsidusęs pridūrė: – Be to, šiais laikais didelė konkurencija. Na, nebent norėtum prisivilioti aukštesnės klasės turistus.

Tai tiesa, negali paneigti. Kasmet lapkritį pasiturintys britai migruoja į šiltesnio klimato kraštus ir ten praleidžia žiemą. Vieni dievina Kanus, kitiems labiau patinka Venecijos Lido sala ar sveikatinimo paslaugos Baden Badene. Kai Prancūzijos Rivjeroje karštis tampa nepakeliamas, žmonės renkasi Biaricą.

Italijos Rivjera, priešingai, dar buvo menkai žinoma. Be abejo, čia – Anglijos kolonija, o kur tik tų anglų kolonijų pasaulyje nėra? Didesni viešbučiai čia turėjo nuosavus teniso aikštynus ir lauko baseinus.

Bet Bela vylėsi pritraukti ne tokius poilsiautojus.

– Aš jį norėčiau regėti kaip vasaros viešbutį, – pasakė ji, – o ne kaip aukštuomenės grietinėlės kurortinę prieglaudą.

Sesilis apsimestinai žioptelėjo.

– Na jau na! Iškreiptas snobiškumas tau netinka.

– Aš ne snobė – nei iškreipta, nei kitokia, – Bela stengėsi neišsiduoti supykusi. – Tik noriu, kad viešbutis būtų patrauklus

įdomiems žmonėms. Tokiems, su kuriais man pačiai būtų malonu bendrauti.

– Menininkais.

– Taip.

– Rašytojais.

– Viliuosi.

– Radikalių pažiūrų, – Sesilio balsas skambėjo neabejotinai pašaipiai.

– Nebūtinai.

– Ne tokiais manieringais kaip aš.

Dabar jau Belai trūko kantrybė.

– Nekviliok.

– Ar su tokiais vargetom kaip aš. Spėju, tavo užmanymą finansuos tėvukas.

– Neabejoju, kad jis mielai mums padėtų su pinigais.

Sesilis maivydamasis kilstelėjo taurę.

– Tostas už jo didenybės dosnumą!

Metams bėgant Bela išmoko nekreipti dėmesio į Sesilio sarkazmą žinodama, kad taip jis slepia savo nesaugumą. Tai ją išvargino. Bet paskui ji susiėmė ir nusprendė įtraukti ir jį, paraginti paskaitinėti laikraščiuose ir žurnaluose nekilnojamojo turto skelbimus, o pati ėmė sklaidyti agentų brošiūras. Šitaip jis galės jaustis prisidedęs prie jos plano. Be to, kartais, labai norėdamas, jis galėjo būti stebėtinai išmoningas – netgi išradingas.

Rivjeros pakrantėje parduodamų namų nestigo. Bet visi, kuriuos matė brošiūrose, jiems netiko. Pastatai arba per daug dideli, arba per maži, ar labiau žinomuose, bet perpildytuose Santa Margaritos ar Rapalo kurortiniuose miesteliuose, o Bela buvo nusižiūrėjusi Portofiną, nes jis labiau tiko intymiam poilsiui.

Taip beieškant prabėgo keletas mėnesių ir nieko nepėšę jau norėjo spjauti į šį reikalą, bet vieną vakarą Sesilis padavė Belai po pažastimi atsineštą tos dienos laikraštį „Times“ ir parodė skelbimą, kurį buvo apibraukęs savo mėgstamu burgundiško vyno spalvos rašalu:

Istorinė vila Portofine, elegantiška aplinka, puikūs vaizdai į jūrą, netoli miestelio ir paplūdimio. Idealiai tinka pensionui. Su rimtais pasiūlymais kreipkitės adresu: Grovnerio aikštė 12, Meiferas.

Po trijų dienų jie jau buvo Italijoje, tryško džiaugsmu, bet kartu ir baiminosi, kad įdėjus tiek pastangų – kelionė laivu buvo tikras košmaras dėl jūrligės ir nutrūkusių ryšių su saviškiais – statinys gali juos nuvilti arba bus ne toks gražus, kaip atrodė nuotraukose, kurias jiems prie puodelio arbatos parodė senas Viktorijos laikų pardavėjas, nuo kurio trenkė talku.

Žvyruotas keliukas su abipus šnarančiomis palmėmis vedė prie didelės, blyškiai geltonos vilos su žemu plačiu bokšteliu kaip penkioliktojo amžiaus kaimo sodybos. Savotiškai toskanietiška, kaip pabrėžė Sesilis, bet graži, labai graži. Belai kūną lyg opijus užliejo palengvėjimas. Niekada nepamirš tos įsimintinos tylos, kai atsivėrus sunkioms ažuolinėms durims jie pirmą kartą vėsaus marmuro grindimis įžengė į vestibulį.

Vi piacerà, vedrete, vis kartojo agentas. Jums tikrai patiks, pamatysite.

Ir štai jie jau čia!

Kitame koridoriaus gale atsidarė durys ir pasigirdo vyriškas kostelėjimas. Lusijano draugas Nišas – Anišo trumpinys. Jis čia ilsisi jau kelias savaites – žmogus švelnios sielos, apsišvietęs, po karo neabejotinai išgelbėjęs Lusijanui gyvybę.

Lipant laiptais Belos ausis pasiekė kitas garsas – tiksliau, keletas moteriškų balsų, pratrūkusių iš pykčio ar smarkiai nustėrus. Iš virtuvės išbėgo Alisa ir vos nesusidūrė su motina laiptų apačioje. Moteris atrodė susijaudinusi.

– Tai Betė! – šaukė ji. – Jai vėl užėjo šišas. Gali padėt man ją nuraminti?

Abi moterys nuskubėjo į virtuvę, čia nuo gausybės varinių puodų atsispindėjo saulės šviesa, pro praviras duris plūstanti iš kiemo. Belą sudirgino kepamos duonos kvapas. Per tuos darbus šįryt pamiršo net papusryčiauti.

Betė stovėjo prie viryklės, nuo karščio įraudęs jos veidas buvo susiraukęs iš pykčio. Bela priėjo prie jos ir paklausė:

– Kas nutiko, Bete? Kas tau?

– Nieko, ponio Einsvort. Kaip nors išsiversiu.

– Išsiversi?

Nė nepasisukdama Betė mostelėjo ranka į jautienos mentę, gulinčią už jos ant stalo.

– Tokios mėsos gyvenime nesu ruošusi.

– Betgi čia jautiena. – Bela pamojo Alisai prieti. Jiedvi pažvelgė į išpjovą.

– Taip, čia jautiena. *Itališka* jautiena.

– O kuo tau negera *itališka* jautiena?

– Ji visai be riebalų, – pareiškė Betė.

– O ar tai... blogai? – įsiterpė Alisa.

Betė pažiūrėjo į ją lyg į kvaišą.

– Neturėsiu jokio padažo! Pudingui! Ar bulvėms! O jei apie bulves, tai tokių dar nematėt. – Sužvejojusi puode bulvę suėmė dviem pirštais ir parodė. – Minkštos, mažos kaip šratai. Visai nepanašios į normalias bulves.

– Neabejoju, kad tau pavyks kuo puikiausiai, – guodė ją Alisa. – Tau visada pavyksta, Bete.

– Pasistengsiu, ponias Meis–Smit.

Alisa nuėjo, palikusi Belą su Bete vienas. Jau ne pirmą kartą Bela matė vyresnę moterį tokią suirzusią ir pasijuto kalta. Nelengva buvo išrauti Betę iš Londono ir prikalbinti vykti su Einsvortais į Italiją, juo labiau kad vos prieš kelerius metus ji atsikraustė iš Jorkšyro. Betė ne tik niekada nebuvo lankiusis užsienyje, jai ir Londonas atrodė pavojingai svetimas.

Persikėlimas į Italiją Betei buvo didžiausias ir drąsiausias gyvenimo įvykis ir Bela už tai negailėjo jai pagyrų. Bet kartais ji imdavo būgštauti, kad tokius padaršimus moteris nepalaikytų prievarta. Šito ji labai nenorėtų. Bela visada troško būti maloni, ypač tokiam žmogui kaip Betė.

O Betė, kaip ir dauguma žmonių, vis dar gaivelėjosi nuo karo padarinių. Vakarų fronte žuvo du jos sūnūs. Du sūnūs! Žinoma, liko dar Bilis, bet kaip jai jaustis kaskart žiūrint į Lusijaną? Tarsi į padą smigtų stiklo šukė, ir taip diena po dienos.

Belai sunkiausia buvo paaiškinti, kuo ją žavi Italija, nors pačiai tai savaime suprantama ir akivaizdu. Bela griebėsi net kelių atvirukų, kuriuos parsivežė iš Italijos po medaus mėnesio. Parodė juos Betei – pieštus ranka, spinduliuojančius saulę ir laimę. Strategija, galima sakyti, pavyko – Betė liko įtikinta, kad Italija – saugi, civilizuota šalis jai ir jos be tėvo likusiam sūnui, nors iš ten žinios pasiekdavo ir visai kitokio turinio.

– O kaip ten maistas? – kamuojama įtarimų tąkart paklausė Betė.

Bela išsiėmė iš rankinės knygą. Prieš užmėsdama akį į pavadinimą, Betė putlia ranka paglostė minkštą žalią viršelio audinį ir perskaitė: Pelegrinas Artusis „Virtuvės mokslas ir menas skaniai gaminti“.

– Čia rasi viską, ką tau reikia žinoti, – pasakė Bela. – Apie itališką maistą niekas nerašo geriau už šitą vyrą.

Betė šyptelėjo. Ji deramai didžiavosi savo raštingumu.

– Jau šį vakarą sėsiu jos skaityti.

Pirmosios kulinarinės Betės pastangos nesulaukė didelio įvertinimo. Labiausiai jai nepasisekė su itališka daržovių sriuba – kad ir ką darė, vis blogai.

– Kas čia, po galais? – paklausė Sesilis, maišydamas ištižusias daržoves.

Bela atsargiai paskanavo sriubą. Aštrumas nudegino gerklę ir ji servetėlę prisidengė burną, kad neužsikotų.

– Ji turbūt įpratusi daug dėti Česnako. Truputį padaugino. Et, niekis. Nenumirsim. – Padėjo šaukštą. – Nereikia jos nuvertinti, Sesili. Be to, ji ne kasdien gamins itališkus patiekalus. Dauguma mūsų svečių pageidaus maltos mėsos ir inkstų pyrago.

Tačiau po kelių savaitių viskas pasikeitė. Betė pasižymėjo stropumu ir kompetencija. O Bilis užaugo ir tapo patraukliu, patikimu jaunuoliu, greitai stosiančiu dirbti viešbučio pasiuntiniu. Bela jau ketino apmokyti jį padavėjo amato – tai subtilus menas akylai stebėti valgančius svečius.

Dabar Bela švelniai suėmė Betei petį ir tarė:

– Tau puikiai sekasi. Tavo ruošiami valgiai – kaip ne šio pasaulio.

Betė patenkinta nuraudo.

– Jūs labai maloni, ponja Einsvort.

– Bilis tau padeda, taip?

Betė linktelėjo.

– Pasiunčiau jį parnešti grietinės citrinų pudingui.

– Labai gerai. Nepamiršk, jau greitai tau talkins Konstancija. Kai nereikės lakstyti paskui Lotę, ji galės padėti tau suktis virtuvėje.

Išgirdusi šiuos žodžius, Betė atsisuko į Belą. Visas kūnas aki-vaizdžiai įsitempė.

– Kokia šiandien diena?

– Ketvirtadienis.

– O, ne... – Vyresnė moteris užsidengė delnais burną.

– Kas, Bete?

– Tai šiandien. Konstancija atvyksta *šiandien*. Genujos traukiniu.

– Šiuo traukiniu atvyksta ir ponias bei panelė Dramond-Vord. Lusijanas jas pasitinka.

– Ak, ponias Einsvort. – Atrodė, Betė tuoj puls į ašaras. – Jūs patikėjote man sutvarkyti jos atvykimo reikalus, nes ji mūsų šeimos draugė...

– Bete, napanikuok. Gal Lusijanas dar neišvažiavo. Galės paimiti ir Konstanciją.

Bela kalbėjo įtikinamai ir pakiliai, bet padėtis buvo toli gražu ne tokia puiki. Iš patirties Bela žinojo, kad Džulija Dramond-Vord buvo ne iš tų, kurios mielai sutiktų važiuoti tuo pačiu ekipažu su tarnaitė. Vienaip ar kitaip, Lusijanas jau buvo pusiaukelėje į Medzago traukinių stotį. Bela kalbėjo su juo, kai jis laukė, kol Frančeskas pabalnos arklius. Tada ir reikėjo pasakyti apie Konstanciją...

Išbėgusi į vestibulį Bela šūktelėjo Lusijaną – daugiau su viltimi, nei tikėdama jį išvysti. Jos balso aidas atsimušė į sienas ir tuo metu iš bibliotekos išėjo Nišas.

– Jo čia nėra, ponias Einsvort. Jis išvyko maždaug prieš valandą. Bijojau, kad nepavėluotų pasitikti Rouzės.

– Ir Rouzės motinos, – priminė jam Bela.

– Taip, žinoma. Ir jos, – šyptelėjo Nišas. – Gal galiu kuo nors padėti?

– Ne, ne, – Bela mostelėjo ranka. – Išėkis ir kuo nors užsiimk. Juk esi mūsų svečias.

– Betgi šita savaitė viešbučiui labai reikšminga. Taip pat ir jums.

Šito niekaip nepaneigsi. Svečiai pradėjo rinktis jau pirmadienį – pirmoji atvažiavo ledi Lačmer su savo produkterėčia Melisa, paskui grafas Albanis su sūnumi Robertu. Iki savaitgalio viešbutis jau bus pilnas.

Bela labai apsidžiaugė sulaukusi išankstinės grafo rezervacijos. Jo apsilankymas čia bus geras ženklas plačiajam pasauliui, kad „Portofino“ viešbutyje gali ilsėtis ir italai. Sesilis abejojo, ar toks signalas jiems būtų naudingas, bet, kita vertus, paties Sesilio dalyvavimas viešbučio veikloje kuo toliau, tuo labiau buvo periodiškas ir nenuspėjamas.

Kur, po galais, jis dabar? Ar sugrįš, kai atvažiuos abi Dramond-Vord? Bela nenorėjo viena pasitikti Džulijos. Ji žinojo Sesilio ir Džulijos istoriją. Negali paneigti, kad Belos širdyje virė stiprūs ir sudėtingi jausmai šiai moteriai. Smalsumas, pavydas – netgi baimė. Ko vertas vyras, jei tokiose situacijose negali nuraminti žmonos?

– Ar jums viskas gerai, ponias Einsvort? – Belos mintis nutraukė Nišo balsas.

– Man truputį neramu dėl Konstancijos, – pasakė ji. – Mūsų naujosios auklės. Ji irgi atvyksta tuo traukiniu, kurį pasitinka Lusianas. Bet dabar jau nieko nebepadarysi. Jai teks pačiai susirasti kelią į viešbutį.

– Neabejoju, kad ji atvyks ir pati, – patikino Nišas. – Išlipęs Medzago stotyje vos prasibroviau pro taksistus.

Bela nusijuokė.

– Manęs tai kažkodėl neguodžia.

